

Végtelen lehetőségek

Hommage á Wisława Szymborska

Szeretek sétálni a barátaimmal – jobban, mint futni egy versenyen.
Szeretek reggel a kávémmal üldögegni – inkább, mint elsietni a munkahelyemre.
Szeretem a madarakat, jobb őket az ablakból nézegetni, mint kalitkába zárni.
Szeretem a csendet, de nem a némaságot.
Szeretem az aszfaltrajzolókat, az utcán játszó zenészeket és bábosokat.

Szeretem a homokvárat építő gyerekeket.
Szeretem, ha kapok egy szelet csokoládét – sokkal jobb, mintha kapnék egy vonalkódot.
Szeretem a csigaházak csigavonalát és fehérségét.
Szeretem, ha elémhull egy madártoll.
Szeretek köveket és kavicsokat gyűjteni.
Szeretem, ha van egy vadgesztenye a zsebemben.

Szeretem a konyhásnéniket – az iskolaigazgatóknál sokkal jobban.
Szeretem a postásokat, ők a hétköznapiak angyalai.
Szeretem a kisgyerekek mosolyát – sokkal jobban, mint a politikusokét az óriásplakátokon.

Szeretem, ha a vihar előnti az utcákat és levehetem a cipőmet, hogy mezítláb mehessek tovább.
Szeretem a tiszta lapokat – jobban, mint a hivatalos levelek szövegét.
Szeretem a padon alvó hajléktalant, aki épp egy nagy, vidám családról álmodik.
Szeretném, ha az összes függő olyan szabaddá válna, amilyenek született.
Szeretném, ha a láthatatlan sebeket olyan könnyű lenne meggyógyítani, mint meggyújtani egy csillagszórót.

Szeretem a békák mókás kis ujjait,
és a bölcs Basó haikuját az öreg varangyról.

Szeretem, hogy ez a vers abbahagyhatatlan,
mert ez azt jelenti, hogy végtelen
szeretnivaló van a világon.

Molnár Krisztina Rita